

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica tuturor sfinților

Sfinții Celui Preaînalt se așează cu sărbătoarea lor pe pământ, căci ei au știut ce înseamnă pe pământ viața, și au câștigat viața pentru veci de veci, căci Eu, Domnul, am spus: *«Cel ce voiește să-și câștige viața sa, acela o va pierde, iar cel ce-și pierde viața sa, acela va câștiga viața»*. Amin.

M-am grăbit spre porți, M-am zorit din timp, căci sfinții toți sunt plini de dor, poporul Meu. Cu mare dor așteaptă sfinții cuvântul Meu pe pământ. Cu nestăvilită ardoare așteaptă toate oștile cerești să aștern pe pământ masa cuvântului Meu, căci cuvântul Meu este praznicul celor din cer, este masa păcii, adunarea tuturor sfinților, iar venirea Mea la tine nu este altfel decât cu sfinții Celui Preaînalt, poporul Meu, sfinții care au trăit pe pământ iubind în Mine și nu în ei, căci Dumnezeu este iubire, și numai El trebuie iubit. Omul însă M-a văduvit de această cinste, fiindcă el se vrea iubit, și așa s-a învățat omul să se așeze în locul Meu și să nu mai fie Dumnezeu iubit, să nu mai fie iubire de la om spre Dumnezeu.

Omul se oprește pentru sine, și fiecare se dă unul altuia ca să câștige iubire, iar cine face așa nu-L poate iubi pe Dumnezeu. Sfinții cerului însă au cunoscut ce este deșertăciunea vieții și n-au iubit nimic și pe nimeni pe pământ decât pe Dumnezeu și pe omul care este în Dumnezeu ca în cer și nu ca pe pământ, iar cine stă pe pământ și nu în cer și nu în Dumnezeu cu viața sa, acela nu a cunoscut ce este viața și nu știe să câștige viață, ci numai deșertăciune.

Sfinții Celui Preaînalt s-au așezat în cete-cete și s-au pornit cu Mine spre tine pentru sărbătoarea lor, pentru duminica tuturor sfinților, poporul Meu. O, deschide-ți inima, deschide ochii duhului și vezi că vin cu Mine cetele de sfinți la tine și se așează la masa cuvântului Meu pentru sărbătoarea lor. Cu mare slavă înconjoară ei pe trâmbița Mea Verginica, fiindcă ea este azi sărbătorită pentru venirea ei pe lume în ziua de serbare a duminicii tuturor sfinților, zi așezată de sfinți și de părinți, zi de sobor ceresc pentru unirea sfinților toți într-o zi de slavă a lor în cer și pe pământ.

O, Israele de azi, mare trebuie să fie cel ce crede în sfinții Celui Preaînalt, iar când crede, această credință îi schimbă fața și trăirea și fapta și veghea și așteptarea, și se face iubire fără de margini unul ca acela, și se face ca Dumnezeu, căci mai mare dragoste ca aceea, să-și pună cineva viața pentru prietenii săi, nu este, poporul Meu, și aceasta înseamnă Dumnezeu, iar omul nu poate face aceasta, dar poate iubi și poate ierta dacă voiește viața, iar dacă nu voiește viața, el caută să-și câștige viața sa, dreptatea sa, pacea sa, odihna sa, pierzând viața, căci cine-și câștigă viața sa, acela pierde viața, pierde pe Dumnezeu, pierde taina iubirii, taina vieții. Cine se poartă pe pământ ca un stăpân, acela mai întâi își pierde mintea cea din Dumnezeu pentru mintea sa, și apoi prin îngâmfare vede numai prin sine, și tot așa se și zbate pentru ca să-și câștige viața sa. Cel înțelept însă, cel blând și smerit cu inima, își cântărește în Dumnezeu mintea și inima și vorba și fapta și iubirea acestora, și cu ele câștigă viața, și apoi o dă prietenilor săi curată și sfântă și dulce și cerească pe pământ, căci acela se face împărăție a sfinților pe pământ, și tot ce este în cer își face locaș în el, în cel ce are viață.

O, poporul Meu, îi bucur pe sfinți prin grăirea Mea cu tine, căci ei și-au câștigat ca plată a iubirii lor, pe Dumnezeu, de viață veșnică a lor. Duhul lor se bucură nespus când Mă aud și Mă văd grăind cu tine despre taina vieții sfinților, căci lor le este dor de viață în oameni, ca să-i poată oamenii dori pe sfinți, și ei să vină să viețuiască pe pământ cu oamenii, și să aibă chemare să vină, căci fără chemare ei nu pot veni și nu pot lucra și nu pot viețui între oameni cu durerea lor,

care așteaptă în ei să fie lucrătoare pe pământ între oameni, și cei credincioși Domnului să iubească darurile sfinților Lui.

O, poporul Meu, să știi că viața fără încercare peste ea nu trece spre răscumpărarea ei. Pe pământ, omul, ca să ajungă mare între oameni este trecut prin multe strâmtoni, prin multe uși, și este cântărit în fel și chip ca să-și câștige un rang în viața lui de om, iar cel ce nu este probat, acela rămâne chiar și fără viață pe pământ, nu numai fără nume sau fără slavă, ca pe pământ slavă. Pentru cer, ca să câștige omul viață, căci din cer este viața, nu știe omul cât de probată trebuie să-i fie viața, cât de încercată, prin cât de multe trebuie să treacă și să răspundă bine, ca apoi să câștige viață pierzându-și viața sa, precum Eu am spus despre viață pentru om. Sfinții Celui Preaînalt au îndurat dispreț, umilință, ispite mari și mici, dureri fel de fel, ură, răbdare de sfinți, moartea trupului, și iată cât de multe încearcă viața omului până ce el ajunge să câștige viață! Eu n-am câștigat altfel viața Mea între oameni, și apoi dintre cei morți câștigată, căci viața cea de pe pământ a omului îi face sau nu cale vieții spre om, cale învierii omului și veșniciei lui cu Domnul.

O, ce dulce a fost viața trâmbiței Mele Verginica în vremea ei de pe pământ! O viață plină de Dumnezeu în om n-a fost niciodată iubită și prețuită și văzută bine de cei de pe pământ care sunt numai trup, căci viața Mea din om, este duh umilit, inimă înfrântă și smerită. Așa stau Eu în om când el trăiește întru Mine, și acela este cu Dumnezeu pe pământ. Când Mi-am strâns pe lângă Mine ucenici ca să-i fac pe ei plăcuți Tatălui Meu, le-am spus lor: *«Vai vouă dacă lumea vă va vorbi pe voi de bine, că așa făceau proorocilor mincinoși ucenicii lor, și adevăr adevărat grăiesc, că și-au luat plata»*.

O, poporul Meu, viața este încercată prin umilință, iar dacă ea nu răspunde cu iubire și cu răbdare și cu înțelepciune ca a Mea în urma încercării, aceea nu este viață bună pentru Dumnezeu în om. Dar omul este îngâmfat pentru viața sa, și un așa om trăiește în sine și se iubește pe sine prin orice face el, iar iubirea de sine are ca semn al ei în om ne iubirea de frați, dezvinovățirea și nemulțumirea, și un așa om nu are frați. Iubirea însă are în ea iubire, și așa se cunoaște ea când este în om, iar când omul are învinuire nu are în el iubire, ci are pentru sine iubire, iar pentru celălalt, învinuire, și unul ca acela se zbate să-și câștige viața sa, căci el nu știe taina iubirii și fața ei și lucrarea ei.

Nu pot să-Mi fac cer de sfinți din oameni care nu au iubirea Mea în ei, și nici pământ de sfinți nu pot să-Mi fac din ei. Nu se poate ascunde în el cel care trăiește pentru iubirea de sine, ci este vădit prin toate câte el făptuiește și dovedește. E mare putere iubirea, și Eu Mă așez în inimi și în minți deslușitoare de cele ale tainelor Mele între oameni, iar în cei îngâmfați în duhul lor Eu rămân nedeslușit, rămân în întuneric față de cel ce se iubește pe sine, și nu Mă pot împărți nimănui prin cel ce se bizuie pe sine.

Iubirea e putere ori pentru bine ori pentru rău peste om, căci sunt două feluri de iubiri, și pe două laturi merg ele, ori să nimicească ori să salveze viața omului. Una din ele este iubirea de sine, pe care cel orb prin ea nu și-o vede ca să-și poată feri viața de nimicire, iar cealaltă este iubirea cea de sus, din cer, din Dumnezeu, pusă în slujba lucrărilor cerești între oameni, pentru cei ce se mântuiesc.

Iată, poporul Meu, iubirea dumnezeiască înseamnă Dumnezeu și lucrarea lui Dumnezeu pe pământ, iar iubirea omenească înseamnă omul și lucrarea omului pe pământ. Aceste două feluri de iubire nu se întâlnesc niciodată, căci se resping și sunt vrăjmașe prin însăși lucrarea lor. Iar sfinții au iubit cu putere înțelepciunea cea din cer a iubirii și s-au făcut sfinți pe pământ pentru ea, și au câștigat viața și s-au dus plini de viață la cer și sunt fiii vieții în vecii vecilor, iar Eu, Domnul, vin pe pământ cu cei vii, cu sfinții vin, cu cei ce au aflat pe pământ taina iubirii și au trăit în ea. Amin.

O, poporul Meu, îți amintesc rugăciunea Mea către Tatăl pentru frații Mei, pentru ucenicii Mei, căci îi spuneam Tatălui: *«Tată, precum Noi una suntem, să fie și ei una întru Noi, ca*

bucuria Noastră să fie deplină în ei». O, cum să fac să fie trăită cu putere această taină pe pământ între ucenicii Mei, între cei ce au fost chemați ca să fie aleși și credincioși apoi? Mă rog Tatălui mereu, mereu, iar în mijlocul tău voiesc să văd că poți aceasta, poporul Meu, căci Eu pentru ucenici M-am rugat, iar cei ce-Mi sunt ucenici, pot aceasta. Amin.

Mi-e dor să am ucenici pe pământ, și să fie ei mari prin ceea ce fac mare și minunat în numele Meu peste mulți. Nu este mai mare între oameni ca și ucenicul care este al Meu și care vorbește cuvântul lui Dumnezeu după înțelepciunea lui Dumnezeu, după planul lucrărilor lui Dumnezeu peste pământ. Nu este nimeni mai mare între oameni și între ucenici cu viața din cer ca și ucenicul care are în el descoperirea lui Dumnezeu peste oameni. Dar Eu plâng, poporul Meu, că omul e prea mare ca să poată să se aplece și să primească pe cel ce este cuvântul lui Dumnezeu din partea Mea. Sufăr cu lacrimă fără de sfârșit de la om, și nu pot să-l ridic pe om din țărâna lui, și plâng sfinții cu Mine, plâng sfinții fără de casă și n-au casă în care să plângă, iar sărbătoarea lor este ca și a Mea, lacrimă multă, durere și suspin, dor și jale, și toate acestea cuprinse în iubirea cea de sus, iubirea sfinților.

Mă pregătesc pentru lacrima lui Verginica, fiindcă ea este între sfinții cerului, și tot cerul plânge în vremea aceasta de strâmtorare a lui Dumnezeu pe pământ, strâmtorare cum n-a mai fost, și nici nu va mai fi, și omul nu cunoaște vremea Domnului, pentru că omul cunoaște numai vremea sa, și pentru ea trăiește viața sa.

O, Verginico, lacrima ta se face sărbătoare a ta între sfinții cei în sobor serbați de Mine și de poporul Meu cel de pe pământ. O, trâmbiță a lui Dumnezeu, dureros a fost suspinul tău pe pământ! Mereu ai plâns după viața Mea în creștin. Mereu ai suspinat de dorul Meu, de suspinul Meu de la om, că omul nu-Mi dă altceva, fiindcă el nu voiește să afle taina iubirii cerești ca să se bucure de ea și el și Eu în el. O, trâmbiță plină de jalea Mea, te mângâie toți sfinții așa cum te-au mângâiat când te-ai ivit pe lume pruncă, încununând între cei cerești sărbătoarea duminicii tuturor sfinților, și când Eu le-am spus lor că tu vei fi trâmbița Mea și a lor înaintea venirii Mele, și le-am spus că vei fi venirea Mea, scara Mea de venire între oameni ca să-Mi culeg un popor de ucenici. Dar ce durere mare am purtat în tot acest timp de cincizeci de ani de coborâre a Mea! Că n-a voit cel ce M-a auzit prin glas de trâmbiță, n-a voit să se facă ucenic al venirii Mele, al vestirii cea mare acum, la sfârșit de timp, și plânge timpul cel pierdut de om, și plânge omul cel pierdut de timp, și el nu știe de ce plânge, nu știe că plânge, căci omul nu se cunoaște pe sine, fiindcă nu știe de unde este viața lui și unde-i plânge viața așteptându-l.

O, ce sărbătoare dulce! O, dulce este durerea, Verginico, și omul fuge de acest dulce și mănâncă numai amar, căci omul care-și caută bucurii nu poate să-L iubească pe Dumnezeu, pe Cel îndurerat în cer și pe pământ și în om. Cel ce plânge după bucurii, acela nu-L cunoaște pe Dumnezeu și nu-L poate mângâia pe El. Dar sfinții Celui Preaînalt știu taina iubirii cerești și izvorul ei, căci ea este izvorul sfinților în cer și pe pământ, și e lucru mare să știe omul taina celui sfânt, taina celui ce iubește pe Dumnezeu între cei de pe pământ. Amin, amin, amin.

– *O, câtă lacrimă, Doamne, câtă iubire! Iubirea se face lacrimă, și numai sfinții iubesc taina aceasta, care nu poate locui cu omul cel plin de iubire pentru el, și de la care Tu atât de dureros suspini, și în sfinți suspini, Doamne. O, cum puteam să fiu eu altfel pe pământ și în cer decât suspinul Tău dacă eu am fost ucenicul Tău pe pământ, trâmbița Ta, purtând cel mai mare dintre darurile toate, darul cuvântului Tău? Te-am purtat cuvânt pe pământ, și a rămas peste cei ce iubesc acest dar, și ești veșnic prin el peste cei născuți pentru Tine și nu pentru ei pe pământ. Voiesc să mă las cu mult cuvânt pentru sărbătoarea mea între sfinți, și îi voi întări și eu pe cei din porți, ca să mă las peste poporul Tău și al meu cu harurile cele de sus pentru înțelepciunea iubirii cea de sus peste el.*

Pe voi, porți ale Domnului, vă cuprind în puteri cerești, vă cuprind în iubirea cea de sus, ca să puteți sta pentru trecerea sfinților cerului spre poporul Domnului, ca să-l învăț pe el în această sărbătoare taina lui Dumnezeu cu omul, taina mântuirii, taina vieții care nu piere, fiilor

vestitori de Dumnezeu. O, cât aş vrea să vă înţeleagă poporul iubirea Domnului din voi! O, cât aş vrea să vă cunoască de lângă Domnul şi nu de lângă el poporul! E mare şi e din cer, şi e cu milă mare în ea iubirea voastră pentru poporul cel chemat, dar mai sunt două trepte care îl duc pe el la viaţă, căci cei chemaţi trebuie să fie şi aleşi la lucrul cel pentru Dumnezeu, şi apoi să facă ei minunile credinţei lor, spre plinirea celor din urmă Scripturi care aşteaptă să se așeze pe pământ. Vă văd osteneala, văd cum apasă cele de sus peste voi, iar voi sunteţi zdrobiţi de tot ce îl doare pe Domnul, şi vă strânge grijă mare pentru lucrul Domnului peste popor şi peste toţi de pe pământ pierduţi de Dumnezeu, vânduţi slavei lumeşti, care nu este la Dumnezeu, ci este în lume, şi îl ţine pentru ea pe om, ca să nu vadă omul mântuirea lui şi pe Stăpânul mântuirii lui.

Vă las spre odihnă, ca să putem apoi sfârşi cuvântul sărbătorii sfinţilor, să vă dau poveţe pentru popor şi pentru om, căci sunt trâmbiţa Domnului, şi n-am purtat alt dar pe pământ.

Doreşte-mă, poporul meu, căci sunt la Domnul, şi prin mult suspin te cer de la Domnul ca să fii mereu şi ca să înveţi să fii. Cu tot atâta suspin te cer de la tine pentru multul lucru ce este acum de lucrat pentru Domnul Dumnezeu tău, căci dacă mai este timp încă, tu pentru Domnul ar trebui să poţi, căci Domnul trebuie să rostească în curând peste toate: «Toate sfârşitu-s-au!», iar tu să te laşi cu Domnul şi să fii începutul cel de la sfârşitul a toate şi să fii cel ce şterge lacrima Domnului şi a sfinţilor Lui. Amin.

– O, Verginico, le binecuvântăm sărbătoarea, le dăm dragostea sfinţilor, îi rugăm să facă petrecere cerească, iar Noi să privim la ei şi să le insuflăm slava cu care sfinţii stau cu ei, învăluindu-i în taina vieţii care nu pierde, şi apoi iarăşi să Ne apropiem cu tot cuvântul sărbătorii.

Poporul Meu, nu uita de cerul cel nevăzut. Nu uita să crezi cu putere, ca să-ţi măsoare Domnul credinţa ta, căci fapta credinţei este prin vederea ei, şi este floarea vieţii care se desface la vedere împrăştiind mireasma ei şi slăvindu-i pe cei ce sunt ucenici ai slavei Domnului pentru care ei au trudit. Ferice celui ce nu doarme acum, căci cel ce doarme este cel ce nu aude cuvântul Meu şi nu trăieşte prin el. Iar cel ce nu doarme, pe acela îl găsesc într-o întâmpinare Mea, şi apoi el se face semănător din cer şi rod al Celui ce seamănă peste ucenici sămânţa Sa cea dătătoare de viaţă, din care răsare popor ascultător, blând şi smerit cu inima, copil al Tatălui ceresc, precum Eu sunt. Amin, amin, amin.

Hai, copii semănători, căci pe cel ce nu doarme la cuvântul Meu, Eu îl am ucenic care are în el descoperirea lui Dumnezeu peste oameni, aşa precum v-am spus Eu în ziua aceasta mare. Verginica are poveţe pentru poporul cel hrănit din cer, iar voi faceţi trecerea sfinţilor, ajutaţi-i să intre în cartea Mea cu voi, în venirea Mea la poporul Meu, fiilor copii. E sărbătoarea sfinţilor toţi, iar Verginica este poarta lor de intrare, este trâmbiţa Mea şi a celor din cer.

O, Verginico, dulce este durerea celor din cer, iar lacrima lor se face sărbătoare, ca să-i cheme la Mine pe oameni şi să le dea putere să se facă fii ai lui Dumnezeu, sfinţi ai cerului, aşa precum tu ai fost pe pământ, căci tot ca pe pământ vor fi cei ce vor căpăta ceea ce şi-au lucrat prin trăirea lor cea din trup, iar cine nu crede aceasta, acela nu ştie ce înseamnă viaţa pe pământ şi în cer.

O, trâmbiţa a Mea, dureros a fost suspinul tău pe pământ! Ai plâns mereu după viaţa Mea în creştin, şi l-ai învăţat şi din cer şi de pe pământ, şi cu cât îl învăţai şi îl doreai pentru Mine, cu atât el se depărta de cer. O, ce frumos l-ai învăţat tu pe creştin! I-ai lăsat carte de învăţat şi de urmat, dar el s-a învăţat uituc, Verginico, şi dacă nu l-ai mai învăţa şi acum, el ar uita mereu. Dar tu ai duhul blând şi smerit, ca şi pe pământ, şi te doare de cel ce nu ştie pe pământ ce este viaţa şi puterea ei. Hai, cu iubire şi cu Duhul Meu Cel Sfânt, pe Care L-am dat celor ce s-au făcut locaş al Domnului între oameni. Hai, că tu eşti trâmbiţa Mea şi a sfinţilor Mei, şi eşti plină de iubire, ca şi pe pământ, şi te apleci ca şi Mine ca să-i poţi ajuta pe cei ce s-au adus spre lucrarea cuvântului Meu, ca să se așeze ei în toată învăţătura Mea şi să trăiască prin ea şi să se facă

bucurie sfinților și pildă oamenilor, Verginico. Și acum, îți binecuvintez intrarea ta la poporul tău. Amin, amin, amin.

– O, câtă lucrare peste poporul cel de azi, Doamne! O, cât cuvânt din cer peste el ca să iubească el viața, Doamne! Și acum, iarăși îl învățăm și îi dăm din cer, ca să aibă sfinții parte cu el, căci cuvântul Tău din mijlocul lui, este masa sfinților care au așteptat venirea Ta cu ei, lucrarea venirii Tale care iarăși face lumea, prin unire cu cei de pe pământ, Doamne.

Dorește-mă, poporul meu, căci sunt cu Domnul, și cu mult suspin te cer Domnului și îi cer pentru tine viață și putere de viață. Cu tot atâta suspin te cer și de la tine, că mult lucru este de lucrat pentru iarăși facerea lumii. Dacă mai este încă timp, tu pentru Domnul trebuie să poți, și să te îndemni frate pe frate să poți.

O, copii din porți, trebuie mai mult lucru de la voi peste popor, chiar dacă lucrul ivirii cărții cea de cincizeci de ani de cuvânt al Domnului vă ia tot mersul, tot timpul și toată odihna. E mult și e mereu de lucrat ca să aibă Domnul viață frumoasă în creștin și ca să-l găsească Domnul așa în toată clipa. Îngăduința de pe o zi pe alta de a nu împlini poporul tot cuvântul Domnului, nu poate aduce învierea și nu poate să aducă putere peste cei ce trebuie să poată pentru cer acum. O, nu e bună voia cea de pe pământ. E bună învierea, căci unde nu e înviere mereu în toți la fel, e lacrimă pe pământ și în cer, și e greu de biruit pentru Scripturile care sunt acum de împlinit ca să Se așeze Domnul să împărătească peste toate, și ca să fie apoi înviere.

Voiesc să mă las cu învățătura peste toți cei care iau de la voi cuvântul cel din cer, dar mai cu seamă aș îndemna poporul să se uite mai mult și să nu uite de pe o zi pe alta cartea pe care am lăsat-o eu lui la ducerea mea la cer. Ar fi să vă amintiți mereu unii altora din ea, și să fiți primitori dacă luați din ea unul pentru altul, căci viața plăcută Domnului trebuie s-o puneți peste voi din cartea învățaturii mele peste voi. Iată, toate cuvintele Domnului au rămas pentru judecata a tot omul, fiindcă omul nu le împlinește, iar ele sunt pe pământ pentru ca să nu poată omul spune că nu a știut ce înseamnă viața lui pe pământ. Dar tu, popor al învățaturii mereu a Domnului, tu știi ce înseamnă viața ta? Sfinții care sunt acum în cer, au înțeles cuvântul cel dătător de viață al Domnului, și care a rămas în Scripturi și în sfinți, iar sfinții au trăit după el pe pământ, căci omul sfânt nu trebuie să aibă voia sa pe pământ. Te-a strâns Domnul din loc în loc în chiticele ca să te învețe viața și ca să ți-o probeze și să ți-o privească mereu înăuntru și în afara ta, și te-a învățat de curând să nu iubești să stai ca în casă la tine în curțile binecuvântării Sale pentru cei iubitori și ascultători de Dumnezeu. E păcat să stai în voile tale în curțile Domnului, poporul meu. Tu ai mereu de învățat, căci cuvântul cel din cer se lasă mereu peste tine cu viața lui, căci este dătător de viață. Tu, fiule, nu ești dator fratelui tău, ci ești Domnului dator, și aceasta înseamnă și mai mult, înseamnă tot, că tu nu trebuie să trăiești înăuntru și în afara ta ca și omul de pe pământ. Tu ai fost chemat la lucrarea vieții, la lucrarea sfinților, iar sfinții n-au stat pe pământ fără lucrarea vieții mereu peste ei. Ei au trăit pe pământ iubind în Domnul, nu în ei, dar tu poți singur pricepe cum vine aceasta ca să stai în Domnul și nu în tine? Iată, sfinții mă știu pe mine trâmbiță a Domnului, și trec și ei spre tine, ca să-ți spună ei cum trebuie să trăiască sfinții pe pământ. Amin.

– Toate cetele de sfinți laolaltă ne facem un singur cuvânt, Verginico. Mare dar ne-a dat Domnul în cer acum, la sfârșit de timp, de te-a născut pe pământ și te-a adus apoi în cer la sfinți cu lucrul tău de venire a Domnului la oameni pe pământ, și la sfinți în cer, căci sfinții din cer au așteptat și ei venirea Domnului, nu numai cei de pe pământ credincioși și sfinți cu iubire. Numai prin credință nu poate nimeni să se facă sfânt. Pentru credință trebuie apoi iubire, iar noi, aceasta am lucrat pe pământ. Iubirea e putere mare, și cu ea se biruiește moartea care vine de la duhul lumii și de la trup, iar noi această luptă am dat pe pământ, ca să câștigăm în noi sfințenia, și apoi darul Duhului Sfânt. Tu însă ai fost așa de mare pe pământ, de te-a făcut Domnul dar al sfinților Lui, și te-a dat nouă ca să putem veni cu Domnul pe pământ la poporul cel hrănit din cer prin gura ta, fiindcă ai fost trâmbița Domnului.

Toți sfinții plângem cu lacrimi de bucurie pentru darul venirii noastre cu Domnul la masa Lui din mijlocul lui Israel, cel din români Israel, și fericite tuturor celor ce știu ce înseamnă sămânța lui Avraam între oameni, că iată, cei ce s-au adus la această masă ca să se alipească Domnului, au crezut ca Avraam că Dumnezeuul Sfintei Treimi este Cel ce vine și grăiește peste cel credincios, peste Israel, ai cărui părinți sunt cei credincioși, Avraam, Isaac și Iacov.

O, sfinților le este dor de viață în oameni. Așa a spus Domnul despre noi. Ne este dor să iubească oamenii viața așa cum am iubit-o noi pe pământ și în cer, căci tot pe pământ se iubește în cer, iar altfel nimeni nu intră în această țară dacă pe pământ nu au dobândit-o pe ea. Nesticăciunea trupului trebuie lucrată de cel credincios, și trebuie prin iubire lucrată, și ea nu se capătă în dar. Ea se lucrează și se aduce în dar Domnului, spre desăvârșirea Sa în om, așa cum și noi am lucrat Domnului viață în noi, și de aceea suntem acum fiii vieții, și de aceea grăim peste pământ prin venirea Domnului la cei ce cred venirii Lui de acum.

Viața se încearcă dacă este în om, și prin umilință se încearcă ea, căci cel sfânt trebuie să semene cu Domnul, Cel încercat prin multă umilință, prin multă suferință pe pământ, căci S-a lăsat în toate încercat și ispitit, în afară de păcat. Iată-L! A fost fără de păcat, și a fost Cel mai umilit, Cel mai blând, Cel mai smerit, și apoi a rămas pentru pildă peste omul care se naște din păcat, și care poate apoi dacă voiește, dacă iubește viața, să se nască din Cel fără de păcat, din Domnul, ca să fie făptură nouă, așa cum este scris în Scripturile care au viață în ele.

Viața se încearcă dacă este în om, prin iubirea sau prin ne iubirea de frați. Cine voiește să fie frate, acela trebuie să fie iubitor de frați, căci altfel nu are frați unul ca acela, iar taina și lucrarea frăției este mare, și este din Dumnezeu dacă este, și altfel ea nu este, căci cea din Dumnezeu este cea măsurată și nu cea din om lucrată. Domnul a făcut mai întâi lumea cea nevăzută, dar pentru că omul este fără de pricepere din cer, nu înțelege cine îi măsoară lui viața pe pământ. El nu și-o poate măsura, dar nici aceasta nu știe omul, și ar trebui să știe și mai mult decât aceasta măcar cel ce voiește viața. Omul nu este niciodată singur, și nimic nu vine peste el decât din măsura socotită bine de lumea cea nevăzută atât cât omul nu pricepe și nu vede. Iată, nimic nu poate fi peste om decât după măsura lui, chiar și când el judecă pe fratele său, căci dacă el aceasta merită, aceasta vine peste el, iar judecata făcută de om aduce aceeași lucrare asupra omului. Noi, sfinții cerului, am învățat puterea vieții și ne-am deprins pe pământ să biruim slăbiciunile ei și judecata ei, și am făcut aceasta prin iubire, nu numai prin credință, căci dacă Avraam credea și nu iubea cu puterea iubirii cea din Dumnezeu, el n-ar fi putut cunoaște pe Domnul când a venit la el în chipul Treimii cerești, Care Se numește Dumnezeu Tatăl, Fiul și Sfântul Duh.

Noi, Verginico, am spus poporului tău ce este puterea vieții. Ea este iubirea cea pentru credință, și suntem plini de pace că în ziua aceasta de sfinți, noi am grăit peste pământ. Amin.

– O, sfinți și scumpi ai Domnului, voi ați iubit iubirea cea de sus, care este puterea vieții și biruința morții. Ștergeți-vă lacrimile, căci lumea cea nevăzută vă slujește vouă ca și pe pământ când aveți priceperea aceasta, și din care voi aveți înțelepciunea vieții, darul vieții, paza vieții și biruința cea pentru ea, căci lumea cea nevăzută s-a împărțit în două după ce omul s-a semețit asupra lui Dumnezeu, și apoi au fost două puteri: puterea binelui și puterea răului, și iată-le pe acestea cum lucrează pe pământ prin oameni din lumea cea nevăzută și nepricepută de om. Mai întâi a făcut Dumnezeu nevăzutele și lumea cea nevăzută, și apoi a scos la iveală pe cele ce se văd și pe om, și nu-l cuprinde pe om acest fior pe care l-au avut și îl au sfinții pentru lumea cea nevăzută, care fără odihnă lucrează peste om, și fără hotar hotărăște pentru binele și răul din om, iar Duhul Domnului din cei aleși de El pentru aceasta, îi încearcă din Dumnezeu pe cei ce stau în duhul lor, în voile lor, în sângele lor zicându-și că-L cunosc pe Domnul și că sunt ai Lui prin ceea ce ei spun că fac și împlinesc. Tot omul se mulțumește cu puțin când dă să-și așeze viața în mâna lui Dumnezeu, în mila lui Dumnezeu, căci omul își cunoaște numai vremea sa, și pentru ea trăiește viața sa și nu pentru Dumnezeu, căci ca să trăiască pentru Dumnezeu, omul

trebuie să cunoască vremea Domnului, nu vremea sa. Dureros a fost suspinul meu pe pământ, o, sfinți iubiți ai vieții Domnului, căci darul vieții, cel mai scump dar, este necăutat de om.

O, poporul meu, popor al Domnului, mereu am suspinat de dorul Domnului, de suspinul Lui de la om, căci omul nu-I dă lui Dumnezeu altceva decât suspin, fiindcă el nu voiește să afle și să știe și să trăiască taina vieții, care este taina iubirii cerești. Eu am fost trâmbița Lui, Duhul Lui Cel plin de jale de la om, și știu suspinul Lui, și cu El am suspinat și suspin după viața cea de sus din creștin. Spunea adesea Domnul că în poporul Lui nu vor mai fi decât copii frumoși, nu vor mai rămâne cei mândri, cei mofturoși, cei ispititori, cei neascultători, cei neîmplinitori, cei bârfitori, cei certăreți, cei pretențioși pentru ei, cei pizmăreți, cei cu iubire de sine, care nu stau în Domnul, și cu durere mare spunea Domnul aceasta. Dar tot El știe și măsoară pe poporul Lui, căci lumea cea nevăzută aceasta face, și Domnul Și-i cunoaște pe ai Lui, și îndelung rabdă pentru ei din pricina celor neîmpliniți în Domnul, și îi îndeamnă la răbdare pe cei ce iubesc viața cea de sus, pe care Domnul o măsoară din cele ce nu se văd, și o vestește prin cei ce au împărțită lucrare peste om. Cel ce veghează peste multe, acela nu poate avea decât durere, în timp ce mulți au nemulțumire, așa cum este între om și om pe pământ acolo unde nu pătrunde taina iubirii cerești în om.

O, fiilor împărțitori, e tare greu, e tare dureros să te uiți la fiecare ce face și cum este și ce știe el să facă, și tu să știi ce vrea Hristos și să nu poți face nimic pentru Domnul ca să aibă El popor mare și sfânt, una și una toți, căci El iarăși Se roagă: «Tată, precum Noi suntem una, și ei să fie una întru Noi».

O, pe cei ce iubesc viața cea de sus, eu îi îndemn din Domnul să nu uite cuvântul cel din cer care îi învață viața, căci între om și om dacă nu este Dumnezeu, nu este nici omul, iar unde nu este Domnul, e pustiu totul pentru cei din cer care iubesc și doresc să-și trăiască viața în oameni, căci sfinții au viață multă în cer, și și-o doresc în oameni. Dintre cei sfinți, doresc și eu viață sfântă în poporul meu, iar cel ce stă la învățat viața, acela trebuie mereu învățat, ca să nu uite și ca să-i fie ținută trează viața și puterea ei. Amin.

O, poporul meu și al Domnului meu! între frate și frate trebuie să fie Domnul mereu viu, mereu mărturisit, și numai așa sunt frații frați, căci unde nu e și Domnul nu este nici omul, iar în poporul Domnului sunt și vor fi numai cei ce iubesc pe Domnul în chip văzut și mărturisit, ca și cum Domnul este în trup între cei ce iubesc să trăiască așa, căci unde este El cu putere, acolo este duhul frăției, de la care se naște duhul iubirii de Dumnezeu între oameni. O, nu e bună îngăduința cea pentru neîmplinire, căci nu se văd în creștin împlinirile Domnului, iar această îngăduință dăunătoare înfrânează învierea și înmulțește lacrima Domnului și a sfinților Lui, poporul meu.

O, poporul meu, botezul cu Duhul Sfânt e taină dulce și mângâietoare peste om, dar botezul cu foc e usturător, și această știință voiesc eu să trezesc în inima a tot creștinul care a luat din acest izvor și a crezut că este Domnul. Dar iată, credința fără de iubire mare pentru darul vieții în creștin, nu este roditoare și nu folosește nici Domnului, nici omului, căci scris este că dragostea le poate pe toate, iar fără ea toate cad. între creștin și creștin trebuie mereu să fie Domnul, căci altfel nu este nici omul în Domnul, fiindcă unde nu e Domnul, e omul, și omul își este sieși stăpân prin îngâmfare, și acela nu este, căci nu omul înseamnă viața, ci Domnul înseamnă viața omului.

O, omule care te cauți numai pe tine în tine și în aproapele tău, iar pe Domnul nu-L ascuți! Tu nu-L vezi pe Domnul, dar Domnul te vede tot ce ești și ce faci. Tu nu-L auzi pe El, dar El te aude tot ce spui și ce vrei și ce ești, și vine vremea să vezi că este așa. Te învăț, dintre sfinți să cauți cu sfinții, nu cu tine, nu cu cel cu care te asemeni tu, și nu în tine să cauți. Caută pe cel ce știe să te învețe viața, căci îngâmfarea face din om țărână și orbire, și apoi suferință în cer și bucurie diavolilor care stau prin om stăpâni pe pământ, dar pământul este al Domnului. Amin.

Și acum, Doamne, pune putere de înviere în cuvântul meu, ca să-i fie de viață lui Israel, care trebuie mereu strigat, mereu hrănit din cer, iar sfinții se doresc cu viața lor cea sfântă în fiii acestui popor, căci felurite și dulci daruri ale vieții au sfinții, care atât de dulce Te-au iubit și Te-au mângâiat cu iubirea lor! Numai iubirea mângâie, Doamne, iar pentru calea cu Tine nu-i trebuie numai credință omului, ci îi trebuie iubire, căci ea este cea care pe toate le face, așa cum Tu și cu sfinții Tăi acum, cu iubire lucrezi, ca să le faci iarăși pe toate. Amin, amin, amin.

– O, Verginico, mai întâi de toate câte vor fi, trebuie să facem și să avem popor ascultător și supus, căci fără unealtă nu poate nici un meșter să-și facă lucrarea. Popor cu viață mare în el, cu mult Duh Sfânt în el, aceasta trebuie ca să le facem pe toate ca iarăși să fie peste oameni Dumnezeu. Cu mare greu lucrăm, cu mare răbdare așteptăm, cu mare dor e Tatăl să-Mi vadă munca agonisită și adusă spre slava ei, iar Eu sunt încă adânc îndurerat ca și sfinții Mei, căci Eu cu ei plâng și cu ei Mă sprijinesc între om și Dumnezeu, și mare taină este taina celor ce nu se văd, dar lucrează până spre arătarea lor cu toată această lucrare pe care omul nu se așteaptă s-o vadă, și de aceea omul este nepăsător de Dumnezeu pentru statul lui în el, căci omul numai în el stă, iar în Dumnezeu nu vrea.

O, e tare greu pe pământ fără Dumnezeu, dar omul este îngâmfat și nu știe de durere, și Eu Mă uit neputincios spre cel străin de taina vieții.

O, poporul Meu, Eu te doresc plin de Duhul Sfânt, ca să pot lucra cu tine. între frate și frate să fie Dumnezeu, fără de Care nimic nu este din ceea ce se pare a fi. Mai mult decât pe Dumnezeu tu să nu faci altceva pentru tine sau pentru fratele tău sau pentru tot omul rătăcit de viață și de Dumnezeu, Care va rămâne dintre toate.

O, poporul Meu, în cer e jale, iar pe pământ e numai petrecere. Omul petrece, iar Domnul și cu sfinții Săi așteaptă și rabdă plângând, dar taina facerii din nou a lumii lucrează spre săvârșirea ei, așa cum este scris în Scripturi pentru vremea aceasta, căci bucuriile nu rămân fără tânguiri, și oamenii nu știu să cântărească plata a ceea ce ei trăiesc prin orbirea lor. Tu însă, să iubești viața și s-o faci, și Eu să văd că o ai, și să Mă așez în ea și să-ți fiu mereu stăpân, iar pentru aceasta nu-ți trebuie mintea ta, ci numai iubire îți trebuie, căci ea și înțelepciunea ei în tine este ceea ce pe toate le naște spre viața ta, poporul Meu, și spre biruința Domnului Dumnezeului tău, Care așteaptă învierea făpturii. Amin, amin, amin.

13/26-06-2005